

[Landbrugsministeren.]

Endvidere foreslås tilvejebragt hjemmel for, at der kan foretages indkøb af traktorer til sammenslutninger af medlemmer, hvis ejendomme gennemsnitligt ikke overstiger 20 000 kr. i jordværdi. For indkøb til sådanne traktorsammenslutninger tænkes udfærdiget særlige kontrakter, der udarbejdes af landbrugsministeriet og underskrives af samtlige medlemmer af sammenslutningen, hvis medlemmer skal hæfte solidarisk for købesummens tilbagebetaling.

Efter loven skal de lokale indkøbsforeninger til enhver tid have en reservefond på mindst 5 pct. af lånene fra statskassen. Da en del af foreningerne har opsamlet reservefonds på 15—20 pct. af lånene fra statskassen, foreslås det, at foreninger, hvis reservefond udgør mere end 10 pct. af lånene fra statskassen, skal have lov til med landbrugsministerens samtykke at anvende den overskydende del af reservefonden til formål, der tjener foreningernes interesser.

Statskassen har hidtil bidraget til dækning af foreningernes tab ved indkøb til medlemmer med halvdelen af tabet, uanset om dette kunne dækkes af foreningernes reservefonds eller driftsoverskud for de enkelte år. Under hensyn til foreningernes gode økonomiske stilling skønnes dette ikke længere nødvendigt. Det foreslås derfor, at statskassen kun skal deltage i sådanne tab, når vedkommende forenings reservefond derved nedbringes til under 5 pct. af lånene fra statskassen. Statskassen skal da yde et bidrag på halvdelen af det beløb, hvormed reservefonden nedbringes under 5 pct. af lånene fra statskassen.

Da de udlånsmidler, der blev bevilget ved lov nr. 128 af 28. marts 1951, snart vil være opbrugt, foreslås samtidig den samlede bevilling, 14 mill. kr., forhøjet til 25 mill. kr. Lånene fra statskassen til foreningerne foreslås ydet på samme vilkår som hidtil, dog således at udlånsrenten forhøjes fra 3½ til 4 pct. p. a.

De øvrige foreslåede ændringer er foretaget af redaktionelle grunde.

Det er mit håb, at loven om indkøbsforeninger for mindre jordbrugere med de foreslåede ændringer vil få større betydning til gavn for det mindre landbrug.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Jeg skal herefter tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov nr. 215 af 12. april 1949 om bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos bier og om foranstaltninger til biavlens fremme.*

Forslaget går ud på en forlængelse og på enkelte punkter en revision af lov nr. 215 af 12. april 1949, ved hvilken der for en 5-årig periode bevilgedes indtil 85 000 kr. om året til bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos bier ud fra det synspunkt, at det drejede sig om en opgave, som biavlens selv ikke økonomisk er i stand til at varetage, og til hvilken der knytter sig en betydelig samfundsmæssig værdi af hensyn til biavlens store betydning for landets planteavl.

Om disse spørgsmål skal jeg her blot tillade mig at henvise til den betænkning, der i 1948—49 blev forelagt det høje ting sammen med lovforslaget.

Loven skal ifølge sin § 19 forelægges til revision i indeværende folketingsår, og landbrugsministeriet har ønsket undersøgt, om der efter de i den forløbne tid indhøstede erfaringer er anledning til ændringer i loven, hvorfor ministeriet har bedt statens bisygdomsnævn, der i den forløbne tid har bistået landbrugsministeriet med administrationen af bisygdomsloven, om at overveje spørgsmålet. Resultatet foreligger i nævnets betænkning af 9. december 1953, som medfølger som bilag til lovforslaget.

Efter en ajourføring af betænkningen fra 1949 og en redegørelse for omfanget af det i de forløbne 5 biavlssæsoner gennemførte sygdomsbekæmpelsesarbejde har bisygdomsnævnet stillet forslag om lovens forlængelse, fordi det efter de sagkyndiges opfattelse må befrygtes, at der vil ske en